

É L J Ü K a z I G É T !

ÉLETIGE: 2017 f e b r u á r hóban : (Szám. 6, 14.):

„Megfeledeztek a vigasztalásról, amely nektek, a fiaknak szól:

Fiam, ne vedd kevésbé az Úr fenyítését, s ne csüggedj el, ha korhol.”

Tematizálás. - Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban ! Az Úr áldásra kitárt karjaiból nemcsak erő, hanem vigasztalás is árad. Ennek a vigasztalásnak vonzásába kerültünk bele a Jézus Krisztusba vetett hit által. Ezt nem mindegyikünk érzi, s a vigasztaló vonzást nem is mindig érezzük, mert érzékenykedő és sértődékeny gyerekei vagyunk az Úrnak, s szeretetből fakadó intő fenyítéseit félreértjük, s emiatt el is csüggedünk. Ezért mondja az ige, hogy ne pityeregjünk, ha Isten ránk szól. Féltő, atyai szeretete indítja Őt erre, hogy ránk szóljon, éppen azért, mert szeret, s nagyon is akarja, hogy jó véget érjünk. S a jó vég: Pontosan az örökké tartó megvigasztalódás elrejtett titka, mely vár ránk. Ide is szólhat az ige : *„Aki fel tudja fogni, az fogja fel!”* S.Pál apostol bővebben világít rá: *„A testi ember nem fogja fel, ami az Isten Lelkéből ered. Balgaságnak tartja, s nem képes megérteni, mert lelkileg kellene megítélnie.”* (I.Kor.2,14) Tehát létezik esetleg egy hittani ismeretünk a mennyei vigaszról és a boldog beteljesülésről, de amint az kijár a fásult hideglakatosoknak: A nagy vigasztalás, mint élmény, belső világunkat már nem éri el, s így ismeretlen marad számunkra ez a csodálatos vonzási állapot.(Nem véletlen, hisz’ a Szentlélek maga a Vigasztaló, aki mintegy „megrészegeti” az embert.) Vegyük tehát jó szívvel az Úr kedves fenyítéseit, s akkor majd a vigasztalás varázsa beleszáll a lelkünkbe.

Téma. – Az örök élet ígéretében az a fantasztikum, hogy maga Jézus - számunkra – a nagy jutalom. Már Ábrahámnak is így szólt az Úr hangja: *„Ne félj Ábrám, én védőpajzs vagyok; a jutalmad igen nagy lesz.”* (Mózes I. 15, 1). A hit nélküli élet - valójában - ígéret nélküli élet. Viszont elmélkedésünk témája nekünk, hívőknek szól, akik nemcsak Istenben, de szavában, s így ígéretében is hiszünk. Hiszünk a vigasztalan földi élet utáni Örök megvigasztalódásban. **Csodálatos ez a téma: A vigasztalás vonzásában való élet !** - Az üdvösség történetén keresztül vonul ez a több évezredes vigasztalás. Ahogy’ az Üdvözítő édesanyja ujjong dicsőítve Istent: *„Gondjába vette szolgáját, Izraelt, megemlékezve irgalmáról, amelyet atyáinknak, Ábrahámnak és utódainak örökre megígért.”* (Lk.1,53-54). Ez az emberiség sorsának Istentől megírt forgatókönyve, mai nyelven: Ősprogram, - az Ősprogramozótól. * Igen, az élet egy program. Nem tőlünk, de nem is szüleinktől van. Viszont a programhoz kell motívum, ami vonz, ami húz, indít, mozdít, ihlet, megragad, magával sodor. Aki az életet adta (a Programozó), az adja hozzá a motívumot is. De ad hozzá eszköztárat is, valamint az egésznek - az egész életnek - hasznát, célját, értelmét. Isteni kinyilatkoztatásában még velünk kapcsolatos tervébe bepillantást is enged. Kézre adja az eszközöket. Ad értelmet, emlékezetet, indulatot, vágyat, cselekvőkészséget, ügyességet, alkotó-kedvet, kutató készséget, akaratot, kitartó állhatatosságot, tanulékonyt és az emberi psziché sokrétű gazdagságát. A Zsoltáros is így kiált fel: *„Mi az ember, hogy megemlékezel róla, az ember fia, hogy gondot viselsz reá? Majdnem isteni lényé teted, dicsőséggel és fönséggel koronáztad. Hatalmat adtál neki kezéd műve fölött, mindent lába alá vetettél...”* (8, 5-7). * A Képmás-mivoltunk teszi ezt. Ha Isten programozó, akkor mi is azok vagyunk. A program pedig motívummal ékeskedik, mely vonzást gyakorol az emberre. Valóban, mint egy almenüben - mi is programozhatunk, s ezt tehetjük helyesen, vagy helytelenül. Helyesen akkor járunk el, ha a mi rövidlejáratú programjaink beilleszkednek a főprogramba, mely nem egy emberi gondolat és projekt. – Már a földszagú programoknak is van egy sajátos öröme és vonzereje: Építünk egy házat, vegyünk egy bútort, fogadjunk örökbe gyereket, szerezzük meg a diplomát, kiránduljunk egyet baráti körünkkel....stb. – Kellenek a szép és vonzó álmok, s szép, megvalósult élmények, de ezek igazi fényüket akkor kapják meg, ha nem válnak öncélúvá. Viszont az ezekben előforduló kudarckokat az isteni főprogram szépen képes áthidalni, mert a lélek alaphelyzete nem rendül meg. A baj akkor igazán mély és alapvető, ha az ember elfeledkezik az ő örök rendeltetéséről, s vigasztalásáról. Ha megveti nemcsak Istent, de ígéretét és motivációját is, s olyant gondol, beszél, vagy tesz, mely létét alapjaiban és véglegesen ellehetetleníti. Ilyenkor valóban a lélek - egészen mélyen és bent - sír és zokog. Elfeledkezett a nagybetűs Vigasztalásról. Az ő csüggedése - sajnos - jogszerű és megalapozott: Ezt tudja ő is! Tömheti magát akármennyi rövidjáratú vigasztalással, nyugtalansága nem szűnik meg, sőt, nő.

gyötörnek és kínoznak., mert ez a végső céljuk mivelünk. Ugyanakkor Isten végső célja: A mi végleges megvigasztaltatásunk.

Akcio-program. - Jézus életprogramja etalon: Minta – értékkel! Azért jött, hogy feláldozza magát! Hogy egy jó hírrel megörvendeztesse az emberiséget. Hogy a szeretet lángjában lobogjon és abban elégjen. Hogy egy külön és nagyszerűbb értékrend előtt nyissa meg a szemünket. Hogy az öntörvényű és kezelhetetlen embert a Lélek erejével formálja és alkalmassá tegye a szeretetre. Ezek mind jézusi programok. De Jézus motivációja mindegyikre: Természetfeletti. Bennük sehol, semmi földszag. Éteri, magaslati széljáratok húzó és vonzóerők mozgatják és mozdítják a cselekvésre. Cselekszik is, s teljesít is mindent, a számára kijelölt megváltás-programból. A „beteljesedett” szó – a kereszten, adja rá a pecsétet a teljesített programra. Amikor valami (isteni) terv) teljesedik, akkor valami ÚJ jelenik meg. Ez a feladat teljesítésének vigasztalása és jutalma. Jézus sem maradt jutalom nélkül, de mi sem, ha követjük a NAGY ETALONT. A megújult, megtisztult, megszabadult, megszépült, megvilágosodott, megnyugodott új világ, mintegy bizonyíték lesz Jézusnak - már előzetes - szavaira: „Íme, jövök, Istenem, hogy teljesítsem akarodat, amint a könyvtekercsben rólam írva van.” (Zsid. 10,7.)

Tanúságtétel. – A közösségvezetés feladatát elvégezni lelkiismeretesen: Nem kis dolog. Tehát ennek elvállalása egy belső dilemmának a harcát jelenti. Erről szól a történet. Az én szerepem egy házaspárral egyetemben,(mint team-ek), magának a vezetőválasztásnak a lebonyolítása volt. Annyi előzetes tájékozódottságunk volt a feladatunkat jelentő választást illetően, hogy ott nem igen akarta senki elvállalni a vezetést. A közösség tagjai, mint házaspárok, mind nagyon aranyosak és értékesek voltak, de senki nem volt ambicionálva, hogy vezesse a közösséget. Én ezt nyuszi-szindrómának nevezném. Annyit azonban mindannyian – akik a helyszínre utaztunk - megtettünk, hogy buzgón imádkoztunk a választás sikeréért, s egy jó, alkalmas vezető házaspárért. A közösség szépen, engedelmesen hajtotta végre a választási szabályokat, ahogy az a nagykönyvben meg volt írva. A sikeres választást a vezető-pár és a

közösség megáldása zárta le. S most jön az ostor durranós vége. A megválasztott vezető team-pár az áldás után elmondta, hogy már előzőleg is, majd az egész úton is imádkoztak, hogy le tudják győzni szívükben azt a bizonytalanságot, hogy elfogadnák-e, vagy sem a megbízatást, ha az éppen rájuk esne. Ima közben kaptak egy mondatot – sugallatban, s ez őket az elfogadásra bátorította. Szívükbe vették, s ezzel indultak útnak. Amikor pedig sor került az ő személyes megáldásukra, akkor az én spontán imában visszahallották ugyanazt a mondatot: Szóról-szóra! Ezt meghatódottan, mintegy könnyek között mondták el nekünk. akiknek sejtelmünk sem volt az ő misztikus élményükről. Ez nekünk is, nekik is a felső megerősítést jelentette, mint egy vigasztalást, s a vezetőválasztás mennyei hitelesítését.

Ima. - Uram Jézus! Nagyon lehúz a föld. Leterheli a figyelmemet, s a belső világom vonzódását. Pedig hitből tudom, hogy a jelen világ vonzása gyorslejárátú. Kérek add, hogy üres szívem a Te vonzerőddel tudjon megtelítődni, egészen betelni. Ámen.

Levelesládá.

Kedves Nővéreimnek és Fivéreimnek kívánok egy kis vigasztalást ebben, s nagy vigasztalást majd abban az életben!!

Imával-szeretettel: Károly Károcsi atya, testvér.